

Sygn. akt III CNP 38/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Powiatowemu Urzędowi Pracy w Z.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt III Ca .../11,

**odrzuca skargę i zasądza od powódki na rzecz strony
pozwanej kwotę 600 zł (sześćset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację powódki A. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 kwietnia 2011 r.

Od wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącą w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona później niż w chwili wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

W skardze powódki nie określono szkody – jej rozmiaru ani charakteru – nie uprawdopodobniono, że powstała, ani nie wykazano związku przyczynowego jej

ewentualnego powstania z zaskarżonym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Tak więc skarga została wadliwie skonstruowana, na co dodatkowo wskazuje fakt, że umieszczono w niej wniosek o uchylenie wyroków sądów powszechnych, pomijając, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie stanowi środka zaskarżenia, lecz specjalny środek prawny pozwalający na uzyskanie prejudykatu w późniejszej sprawie przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie; celem skargi nie jest wzruszanie orzeczeń sądów obu instancji.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), rozstrzygając o kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym na podstawie art. 98 w związku z art. 424¹², art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.